

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 418/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Илић, адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ Београд, кога заступа Борис Богдановић, адвокат из ..., због узнемиравања права својине и накнаде штете, решавајући сукоб стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Врању, у седници већа одржаној дана 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Врању.

Образложење

Виши суд у Врању се решењем Гж 2595/19 од 31.08.2020. године, огласио стварно ненадлежним за поступање по жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Врању П 2693/15 од 03.07.2019. године и списе предмета доставио Апелационом суду као стварно надлежном суду, указујући да се у конкретном случају не ради о спору мале вредности, јер је тужбени захтев тужиоца усмерена на утврђивање узнемиравања на непокретности, односно да је у питању спор о непокретности који према члану 469. ЗПП не представља спор мале вредности, без обзира на висину накнаде штете која је утврђена током поступка, због чега је у конкретном случају за одлучивање по жалби туженог надлежан Апелациони суд у Нишу.

Апелациони суд у Нишу није прихватио своју стварну надлежност за одлучивање о жалби, па је актом Гж 2339/2020 од 30.09.2020. године предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности између судова различите врсте.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежност, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020 – у даљем тексту ЗПП), у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08 ... 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Врању.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова је прописано да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на

решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности у извршним поступцима и поступцима обезбеђења и у ванпарничним поступцима.

Одредбом члана 31. став 1. ЗПП је прописано да ако се тужбеним захтевом тражи утврђење права својине или других стварних права на непокретностима, утврђење ништавости, поништај или раскид уговора, који има за предмет непокретност, вредност предмета спора се одређује према тржишној вредности непокретности или њеног дела.

Одредбом члана 33. став 2. ЗПП је прописано да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је у тужби поднетој 08.07.2015. године Основном суду у Врању ради узнемиравања права својине и накнаде штете, као вредност предмета спора означио износ од 63.588,00 динара. У конкретном случају, не ради се о захтеву за утврђење права својине или других стварних права на непокретностима, утврђење ништавости, поништај или раскид уговора, који има за предмет непокретност, у ком случају би се вредност предмета спора одређивала према тржишној вредности непокретности или њеног дела. Ради се о спору са захтевом за утврђење узнемиравања тужиоца од стране туженог у вршењу права својине на грађевинском земљишту, у којем за утврђивање вредности предмета спора није меродавна вредност непокретности (грађевинског земљишта), већ вредност коју је тужилац означио у тужби, према одредби члана 33. став 2. ЗПП.

Како је у тужби као вредност предмета спора наведен износ од 63.588,00 динара, ради се о спору мале вредности, то се и стварна надлежност за одлучивање о жалби против пресуде основног суда цени у смислу одредбе члана 468. ЗПП.

Из наведених разлога, по оцени Врховног касационог суда, за одлучивање о изјављеној жалби, на основу члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова и члана 4. став 1. тачка 3. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“ 101/2013), надлежан је Виши суд у Врању.

На основу изнетог, применом члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачнот отправку
управитељ писарнице
Марина Антонић